

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3718/2024
19.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Зорице Булајић, Ирене Вуковић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Вања Дозет, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Војна пошта ... Београд, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2218/24 од 06.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 19.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2218/24 од 06.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2218/24 од 06.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2218/24 од 06.06.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 587/22 од 30.01.2024. године, којом је одбијен приговор апсолутне ненадлежности, усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде износа увећане зараде за прековремени рад за период од октобра 2017. године до децембра 2019. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, ближе наведено у изреци првостепене пресуде, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 174.763,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужене као посебној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни суд је становишта да у овој врсти спора није потребно уједначавање судске праксе, нити ново тумачење права. Праноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за исплату увећане зараде на име оствареног прековременог рада, применом релевантних одредби Закона о Војсци Србије, Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије и одредби члана 172. Закона о облигационим односима, на основу којих су нижестепени судови усвојили тужбени захтев. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописују одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Правилно је становиште нижестепених судова да се у конкретном случају ради о праву на накнаду штете због неисплаћене плате за обављени рад и о том праву се може решавати и у судском поступку, независно од тога да ли је уопште и покретан управни поступак или не, с обзиром да је тужена тужиоцу ускратила коришћење слободних сати остварених прековременим радом у утуженом периоду, чије коришћење му је признато правноснажним решењем надлежног органа тужене, односно није извршила исплату новчаног износа утврђеног таквим решењем, те постоји обавеза тужене да тужиоцу исплати утужен износ неисплаћене накнаде за прековремени рад, уз оцену суда да потраживање није застарело у смислу члана 196. Закона о раду. Пресуда Врховног суда Рев2 554/21 од 08.07.2021. године на коју је указано ревизијом, донета је поводом другачије чињеничноправне ситуације и не утуче на другачију одлуку у овој правној ствари.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410 став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

У парницама у којима је предмет новчано потраживање из радног односа за дозвољеност ревизије меродаван је општи режим Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета дана 08.03.2022. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 138.122,49 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, Врховни суд је оценио да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић